

КУЛЬТУРОЛОГІЯ

Колінько Я.О.

студентка,

Науковий керівник: Пивоварська К.С.

кандидат філософських наук,

Полтавський юридичний коледж

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ОСНОВНІ ДОСЯГНЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО КІНО НА КАНСЬКОМУ КІНОФЕСТИВАЛІ

Українське кіно як невід’ємна та важлива частина сучасної культури в нашій державі, з часів незалежності до початку 2000-х рр., обмежувалося лише планами та ідеями щодо можливості його самостійного існування. Як влучно щодо цього констатує Л. Госейко: «українське кіно – за формою, змістом, мовою і національним стилем – тривалий час інтерпретувалося на Заході як таке, що не відокремлене цілковито від спільної радянської парадигми» [2, с. 114].

Однак, з того часу, коли у 2005 році стрічка молодого українського режисера Ігоря Стрембіцького «Подорожні» отримала Золоту пальмову гілку за найкращий короткометражний фільм на Канському кінофестивалі 2005 р [5], Україну, нарешті, почали визнавати самостійною та незалежною державою із своєю індивідуальною та самобутньою основою для відображення якісного кіномистецтва, яка ґрунтується як на сучасних, так і на вже усталених традиціях та звичаях нашої держави.

Кінострічка «Подорожні» була першою українською нагородою на Канському кінофестивалі, але далеко не останньою. Так, вже у 2010 р., тобто через п’ять років після попередньої кінонагороди, стрічка Сергія Лозницького «Щастя моє», була вперше в історії нашої країни, включена в основну конкурсну програму Канського кінофестивалю 2010 р. Вже наступного року, Україна бере «Пальмову гілку» за найкращу короткометражну роботу Марини Вроди «Крос», в якій усіх глядачів та журі шокувала історія про шкільний урок фізкультури, який був відчутно пронизаний яскравою сентиментальністю та наявними філософсько-духовними основами щодо часу та його впливу на людей будь-якого віку чи статусу [6].

Надалі, на Канському кінофестивалі 2014 року, Україна прозвучала не менш вагомо. Так, повнометражний документальний фільм Сергія Лозниці «Майдан» брав участь в офіційній програмі як спеціальна подія, а фільм «Плем’я» Мирослава Слабошпицького здобув Гран-прі «Тижня критики». Щодо останнього, оглядач британської газети «The Time» зізнавався, що: «з усіма цими червоними доріжками і рожевим вином легко забути, навіщо ви

насправді приїхали в Канни, й аби повернути вас з небес на землю, необхідна саме така картина, як українська драма «Плем'я» [5]. Дійсно, з огляду на те, що він є першим фільмом у світі, знятим винятково мовою жестів, і при цьому не має субтитрів, інтертитрів чи закадрового голосу, вона, врешті-решт, відсилає глядачів до істинного змісту фестивалю – відкрити та згадати про суспільно важливі, інтимні, моральні, духовні та по-справжньому видатні фільми, якими є віднині й українські кінострічки.

На Канському кінофестивалі 2016 року, який розпочався 11 травня 2016 року, Україна також не залишилась осторонь, представивши в українському павільйоні фестивалю різноманітну інформацію про сучасні українські фільми (як вже існуючі, так й ті, що наразі лише у проектах), що безпосередньо направлено на подальше визнання українського кіно на світовому кінопоприщі. Так, на Канському кінофестивалі 2016 року, в рамках окремого українського павільйону будуть показані: фільм «Гніздо горлиці» Тараса Ткаченка, «Моя бабуся Фані Каплан» Олени Дем'яненко, «Тепер я буду любити тебе» Романа Ширмана., «Гетьман» та повнометражний 3D анімаційний фільм «Микита Кожум'яка» [4].

Тож, маємо надію, що й цього року Україна не перестане дивувати світ своїми здобутками.

Тому, зважаючи на це, здобутки України у цьому фестивалі є надзвичайно вагомими та важливими для розвитку усього, власне, кіномистецтва в нашій державі, що спонукає лише до його подальшого розвитку та чисельних майбутніх досягнень.

Отже, присутність українського кіно за кордоном, в умовах сьогодення та з огляду на її здобутки, є досить значною та потрібною як для світу, так і для нашої держави, адже сьогодні кіногалузь України чи не вперше отримала справжні умови для відродження, і політика державного протекціонізму кінематографа це впевнено засвідчує. Так, у порівнянні із попередніми етапами існування української державності, на сьогоднішній день, є помітна свобода вибору як для режисерів, так і для глядачів. В свою чергу, з огляду на вище наведене, українське авторське кіно має природну та цілком витребувану наразі особливість показати своє бачення тієї чи іншої проблематики цілому світу, що виявляється, на нашу думку, позитивним та зумовлюючим фактором для подальшого світового визнання нашої держави у світі та піднесення сучасної української культури загалом.

Список використаних джерел:

1. Зубавіна І. Резонанси й дисонанси 65-го «Берлінале» // Сучасне мистецтво. – 2015. – Вип. 11. – С. 122–132.
2. Госейко Л. Українські фільми у французькому прокаті // Українське кіно від 1960-х до сьогодні. Проблема виживання. Зб. наук. ст. – К., 2010. – С. 112–121.
3. Гончаренко Н. Присутність сучасного українського кіномистецтва у світі // Українознавчий альманах. – 2014. – Вип. 17. – С. 203–206.
4. Ілленко П. Що повезе Україна на 69-й Канський кінофестиваль? [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://hromadskeradio.org/programs/rankova-hvylya/shcho-poveze-ukrayina-na-69-y-kannskyy-kinofestyval>

5. Корреспондент: Канн наш. На найпрестижнішому європейському кінофестивалі український фільм здобув відразу три призи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ua.korrespondent.net/showbiz/cinema/3374631-korrespondent-kann-nash-na-naiprestyzhnishomu-yevropeiskomu-kinofestyvali-ukrainskyi-film-zdobuv-vidrazu-try-pryzy>

6. Досягнення України: з чим країна увійшла у світовий кінематограф [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://regions.lviv.ua/politika/28718/page1.prin>